

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Religiosi malignè à sæcularibus obseruantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

sterij, quantum libuit, abstulit, atque usurpauit; idq; toties, quoties vasana in eum incessit libido rapiendi. Religiosis reliquit, quantum ipsi videbatur, non quantum ad eos pertinebat. Quem ad modum haud rarò hodiè que fieri videmus, ab ijs, qui, ut ipsi pereant, perdere Religiosorum redditus, omni, qua possunt, ope, nituntur. Diu iam ea durauerat tyrannis; & pœnè lex erat, nullum ius esse Monachorum, eorùmque iura, sine iniuria posse violari. Quid facerent, contra vim tantam, pauperculi? Cratronem irritassent, aut ignem gladio fodissent, nisi querelas intra septa monasterij continuissent. Itaq; gemitum silentio prementes, velut inclusam flammam, conabantur suffocare. Sed ea tandem, tanquam ruptis repagulis, se se effudit potentiùs, quando idem Nobilis, more hostis, in armenta ipsa monasterij palam inuasit, partemque haud exiguam, prædæ instar, in suam arcem, nouus Cacus abduxit. Conuocat Abbas fratres, in concilio existunt querelæ, mox turbæ, itur in diuersas sententias. Mittendum vnum, è toto cœtu, censuerunt. Sed non erat, qui mitti vellent. Abbatis præcipuam fore authoritatem arbitrabantur. At ille prouinciam detrectauit, dictitans, nihil se, apud Caucaseum petctus, profecturum. Destinatur Prior, sed & ille noluit actum agere. Designatur is, qui *celle præfectus* vocatur; excusauit. Ad vltimum, Nemone hinc est, ait Cœnobiarcha, qui nobis ire aut velit, aut adire hunc Verrem audeat? Cunctis altùm silentibus, indignante ironia, vnus: Ille, inquit, eat, & digito simul hominem senio ingenioque simplicissimum, ac inde ineptissimum ostendebat. O quanta est vis simplicitatis! Nescit tergiuersari, dum nescit suspicari. Hinc, qui simplicior, idem est obedientior.

Igitur, ceteris omnibus iter detrectantibus, iste solus negotium suscepit. In ipso abitu, ex Abbate quærit: Quid sibi, si non totum, sed pars duntaxat eorum, quæ ablata erant, restitueretur, faciendum? Respondet Abbas: *Quidquid reddiderit, accipe, in Nomine Domini.* Præstat aliquid recipere, quàm amittere totum. Sic instructus it monachus. Ad arcem ubi peruenit, immo & ad conspectum honorati prædonis, cœpit Præsulis sui Fratrumque ei imprimis orationes offerre; tum etiam mandata, quæ acceperat, exponere. Audit ouem vulpes, & quia *deridetur iusti simplicitas, quæ est lampas contempta apud cogitationes diuitum, parata ad tempus statuum*, idè & tunc superba astutia, querelas Reli-

III.

Iob. 12. 4.

Bb

giosi

Iob. 5. 13.
1. Cor. 3. 19.

giosi parui pendens, & cum sarcasmo eleuans, video te famelicum, inquit, Pater, igitur prius prande, & tum responsum accipe. Profuit & hic, simplicem fuisse, vt iniquus depeculator *in astina sua comprehenderetur*. Condixit. Mansit. Hora prandij iubetur accumbere; apponuntur consueta carniū fercula; nulla hospitis carne alioqui abstinentis habita ratione, immo in muscipulā, qua non conuiua, sed conuiuator caperetur. Haud immemor erat Monachus aut regulæ, aut consuetudinis suæ; sed obedientia simplicissimo homini, & præceptum Abbatis præcipue ante oculos versabatur. Itaque cum carnes appositas, de monasterij sui pecoribus esse, haud ambigeret, intrepidè eas, non tantum ad satietatem, sed etiam, supra naturæ appetentiam, contruncare institit, idque, non vt se, sed vt Superioris mandatum impleret. Sedebat, cum vxore sua, Nobilis, in diuersa mensæ parte, identidem tuburcinantem & obseruans, & admirans, temerèque secum cogitans, ita Religiosos, cum foras prodeunt, libertate in peccatum abuti, è claustris sui cauea emissos. Absoluto prandio, remotisque mensis, Monachum ab arbitris seductum eiusmodi fermone aggressus est. Dic mihi, bone vir, *Solèrne Conuentus vester manducare carnem?* Nequaquam, ait Monachus. Addit Nobilis: *Quid, cum exeunt?* Neq; domi, neq; foris carnibus vescuntur, inquit Monachus. Ratus Nobilis, se eum in nassam compulsū tenere: Curigitur, tu, hodie, inquit, Milo mihi factus bouem propemodum solus integrum, in mensa mea deuorauisti? Dixit hæc vocaliùs, vt ceteri quoq; audire ac ridere possent. Verum alia consilia Dei fuère. Voluit enim *tyrannum* (sic author vocat bonorum Ecclesiasticorum inuasores) innocentissimi viri, simplicitate erudire; non titillare ad cachinnos.

IV.

Audi, quid simplicitas versutiæ responderit. *Cum Abbas meus, inquit, huc me mitteret, præcepit mihi, vt quidquid ex pecoribus rehabere possem, accipere non recusarem, & quia mihi constabat, carnes appositas fuisse monasterij mei; item quia timui, nil amplius mihi fore restituendum, nisi quantum dentibus capere possem; comedi, propter obedientiam, ne omnino vacuus redirem.* Superauit tam sincera simplicitas omnes eloquentiæ profanæ artes & colores. Nam, quia *Deus non projiciet simplicem, nec porriget manum malignis*, ea vis, fuit responsi, vt adamantinum Nobilis pectus penetrârît. Illico enim dicti candore, immo S. Spiritu per os Monachi loquente,

commo-

Iob. 8. 20.